

Подиръ много години слѣпата умрѣла и нейния дворъ направили черковище. Тамъ всѣка година на Коледа селянитѣ се сбиратъ да черкуватъ. Молятъ се за душата на онази свята бабичка, която имъ повърнала огъня.

Старецътъ млъкна. Погледна навънъ бѣлата нощъ, благословената коледна нощъ и добави:

— Вие като порастете, да си направите хубави кжши и да давате подслонъ

на всѣки измръзналъ пѣтникъ, който почука на портата презъ нѣкоя мразовита зимна вечеръ. Чувате ли, хей соколчета!

Малкитѣ соколчета Итко и Коци бѣха сладко заспали.

Ангелъ Каралийчевъ.

ДЕТО НѢМА ДА ГО БЖДЕ.

Три дни вече редъ по редомъ моля
Дѣда, татка, батя, чича Коля.

• Всѣки ме изпраша съ много-здраве:
Нѣмалъ време днесъ шейна да прави.

• Чуй ме, дѣдо Коледе, ти, дето
Ще ни дойдешъ утре отъ небето!

Моля те и чакамъ съсъ тревога—
Донеси ми ти шейна двурога,

Донеси ми ти шейна крилата,
Съ али върви, съ рогчета отъ злато.

Та ще ида чакъ на върха снѣженъ,
Дето съ тънка пѣра е замрѣженъ,